

mõningad ammast irvitasi, siiski astusin wisaka sam-
muga, lahkest terretades tuppa, ütlefin kumardades
wanamoriile: „Lädditüttar, armas emandilene! südda
mõlgub mul rõemus teid nähhes! Waat, mis leiad
lapsokeseid, illusamad kui kuniingat, kõigil ema juure
näggu ja illusad kumbed. Nisuggused wõssukesed
kaskawad meie suguwõssale uhkuseks; ärge pange
pahhaks, armas lädditüttar, et ennemine teile wõersi
ei wõinud tulla; südda olli mul ammõgi siin agga
nõdder lehma jõudis wast täna sedda õnne maitsema.“
Mõnda kiitsin tüf aega lapsi ja wana-mori, et su
mul wahhutas. Kui nipaljo kiitust miino suust
kuulsid, läksid nemad lahkemaks, mind nimetati
mittokorda onnoks ja sõbraks. Wõeras rooga todi
rohkeste lauale ja anti mulle priiskeste süa ja jua;
maggusamat sutäied tõsteti miino ette. Kui pärrast
jõõma minema affasin, anti mulle rohkest te-roga
kasa. Sumalaga jättes palluti mind, teine lord tog-
gast tulla. Miina tõttasin, õnne tänades, et terve
liikmedega ärra peasin.

Kriimsilm olli koopa suus kõbhuli maas ja kae-
bas kibbedast nälge; miina andsin temale, mis emand
mulle tercaks kasa olli annud. Tema õagis watsa
täis ja tänas mind hüüwa roa eest. Siis affas
ta miino käest nõudma, mis rikkas rahwas koopas
pidi ellama. Miina rälisin tõt mõda luggu, ludda
peffa ineto, ellajad kolledad, agga maggusat roga
rohkeste. Lahhate isse watama minna, lissasin jure
siis olge kawwal ja ärge rälige nõnda, kui mõtlete;
kiites olge rohke suga, mis laidowäärt, jägo räl-

mata. Mi olli miino õppetus, armoline kuniingat!
agga hunt ei piddand sest luggu, waid teggi torm-
lase päge kõif teisite. Tormlase õskamata rahwale
jääb tarlus kätte alla. Kes nende rumalust melitab
ja neile suud mõda laulab se on nende sõbber.

„Hunt astus kopasse. Kolledat wana-mori las-
tega nähhes, üüdis ta: „Toho! mis innetomad
lomad need on! Kas kõif pörgowärki weidrad lomad
teie wärdjad on? Sidduge kiwwi kot iggaühhele
kaela ja upputage neid merde, et nisuggune inneto
ellaja suggu ma pealt lõppeb. Olleksid nad miino,
ma kagistaksin neid oma käega! Kui neid kuijo kom-
bel ridwa otša üllesse seatakse, siis wõiks ehk nen-
dega kurratit püda. Rabba-kurrat olleks neile wägga
ossaw niimi. Merrekassi emand ütles wiuhaga:

„Kust se laisu seie tulnud? Kes pallus teid
meid laimama? mis teil miino lastega teggemist?
olgo nad illusad ehk innetumad, pistke oma nina
nende —! Ürikese aea eest olli tarf mees Reino-
wadder siin, kiitis miino lapsi ja nimetas neid sug-
gulaseks. Tema on eham Ra-ilmas kuulnud ja
näinud, kui teie suggune.“

Agga Kriimsilm, kes wisaka rahwa kumbeid ei
tea egga tunne affas kohhe süa nujjama ja kaskis
roga lauale tua? Kui kasko ei täidetud, tormas ta
wäelaupa isse wõtma. Seal tükkas naine kui wibbo-
nool tema kallale, suremad poead emaga seltsis.
Nemad krimustasid Kriimsilma kassula werriseks ja
teggid mõnda süggawa amba augu tema nahha sisse,